KARİKATÜR

Kadın — Bize benzemişsiniz.

Çöpçü — Yoh, biz süpürge kullanmasını da biliyoruz!

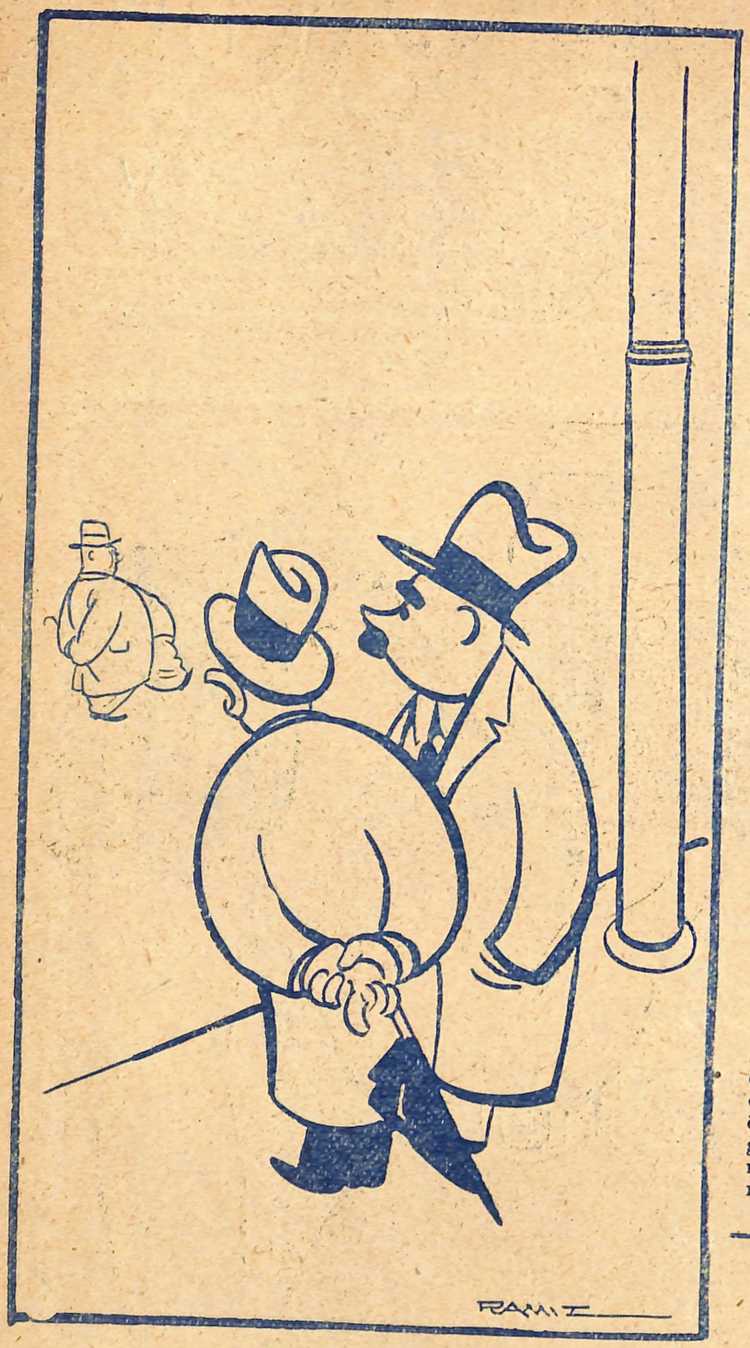

— Şu gidenin azameti, çalımı neden, biliyor musun?
— Bilmez olur muyum, çaldıklarının azametinden!..

ANKARAYA MEKTUP

Yazmazdım ama, bıçakları kemiğimize dayandı; hasta var, çocuk var demeden İstanbulu etsiz bırakıyorlar.

Şu kasaplardan ve celeplerden bahsetmek istiyorum. Vakıa onların bu hareketleri yeni değildir, tarih boyunca bu böyle olmuş ve devam edegelmiştir. Fakat galiba artık ayıp ediyorlar. Belediye bir kaçını mahkemeye vermiş, sıkıştırmış ama ne çıkar? Onlar yine bildiklerini okuyorlar. Onlara böyle cezalar kâr etmez, mümkün olsa da haklarından eskisi gibi gelinse...

Eskiden belediye reisi demek olan İhtisap ağalarının çok geniş salâhiyetleri varmış. Yoldan çıkan esnafı yola getirmek için şiddetli tedip vasıtalarına müracaat edernunlarda yazılı olmıyan çarelerdir.

Meselâ, bundan iki yüz altmış beş sene evvel, Dördüncü Murat zamanında yapılmış bir kanunnamenin belediye işleri hakkındaki bendinden kasaplara ait olan şu maddeyi beraber okuyalım: "Kasaplar koyunu keçiden ve erkeği dişiden temyiz edip halt etmiyeler. Fusuli erbaada tayin olunan narh üzre et bulundurup inat etmiyeler. Semizini saklayıp aruğunu boğazlamıyalar. Taallül edip her zaman et bulundurmayan kasabın muhkem hakkından gelinerek tâ et bulunca hapsedeler. Her kişinin muradı üzre et verip sağ'r ve kebir nazarında bir ola. Narhtan tecavüz ederlerse tâzir olunup dirhem başına bir akçe cerime a-

Bu kadar lâftan anladığımız mana şudur: Kasaplar o zaman da dişiyi erkek, keçiye koyun diye halka yutturur, semizi saklayıp zayıfı sokarlarmış. Her mevsim et bulundurmaz, narhtan fazlaya satarlarmış...

Dikkat buyuruluyor mu? Tarih bir tekerrürden ibaret; kasapların vaziyeti dün ne ise bugün de o... Yalnız cezaları değişiyor. Bugün nazikâne cezalar verilmesine mukabil o zamanın cezaları ağır. Meselâ bu maddenin içinde bir "muhkem haklarından geline,, tabiri var ki, zaten şiddetli insanlardan seçilen ihtisap ağalarının eline bu kadar salâhiyet vermek kâfi..

Bu, muhkem hakkından gelinenin ne olduğunu anlamak için de eski İhtisap ağalığı nizamnesinden şu maddeyi okuyalım: "Ağanın konağında yevmiye, nöbetle dört kavas bekleyüp efendiyi mumaileyh kola çıkacak olduğu gün Babıâliye ihbar ile sekiz kavas daha gönderilip ceman on iki nefer gümüş değnekli kavaslar efendii mumaileyhin önünce yürüyerek iktizasına göre ahzu girift ve darb ve tedip misillû hizmetlerde istihdam olunurlar....,

Netice; lâftan anlamıyanın hakkı kötektir.. Nasıl hoş değil mi?..

El elden üstün değil mi? Sadrazamların bu hususiaki salâhiyeti elbette ki daha fazla idi. "Belediye mecellesi,, nin birinci cildinden çarşı ve sadrazam için yazılmış bir kaç satırı da aşağı alıyorum: "İşte bu gibi kavanin ve usul ve teamülü devlete tevfikan çarşı ve pazarı gezip narhtan eksik veya fazla satan esnafı sokak ortasında döğdürmek, bozuk veya eksik ekmek çıkaranları fırınları önünde kulaklarından çivilemek gibi icraatı şedidede bulunan sadrazamları tarihlerimiz hikâyet etmektedir..,

".. Hülâsa, olvakit İstanbulun

es'arina devletçe pek büyük dikkat olunup çok kere sadrazamın es'ara ademi dikkati şayiası mucibi niktebi olmuş idüğünden haftada bir kere olsun sadrazamlar tebdille çıkup halka görünüş etmeğe ve hiç olmazsa bir iki ekmekçiyi tezgâh başında kulağından mıhlamağa mecbur olurdu...,

Yoldan çıkan esnafa mahke-

Akıl Hocası

Kuyucakta M. Ö. :

1. Neden kadınlar erkeklere talip olmuyorlar da erkekler kadınlara talip oluyorlar?

2. Fevkalâde sesim var... Ne yapayım?,,

CEVAP :

1. Sersemliklerinden... Rahat batıyor olacak!

2. Nasreddin Hocanın yaptığını yaparsınız: Hamama gidip şarkı söylersiniz, minareye çıkıp ezan okumamak şartile.

★

İzmirde A. A. :

"Tarihin masal kısımları aklımda kalıyor da masal olmayan kısımları niçin akılımdan çıkıyor?,,

CEVAP :

Aklınızı masal kısmı işgal ettiği için... Aklınızdan masalları çıkarırsanız onların yerine masal olmayan şeyleri doldurmanız kabil olur.

★

Uşakta S. K. :

"Evlenecek gençler, uyurken, başlarının altına örümcek koyarlarsa hayat arkadaşı olacak kızı rüyalarında görürlermiş... Doğru mu?,,

CEVAP :

Doğru olmadığı muhakkak... Doğru olsaydı, siz, bunu tecrübe ettikten sonra bize bu mektubu göndermek zahmetinde bulunmazdınız!

★

Çorluda Ş. A. :

"Sesimin kısılmaması ve artması için ne gibi çareler tavsiye edersiniz?,,

CEVAP :

Sesinizi dinlemeden bir çare söyliyemeyiz: Kimbilir, belki artmaması ve kısılması icabeden bir sestir!

★

Bodrumda A. D. :

"Pahalılıktan siz de yanıp yakılıyor musunuz?,,

CEVAP :

Ne münasebet!... Bu odun, kömür pahalılığında bir de boş yere ateş mi sarfedeyim?

Akıl Hocası

KURUNTULULAR

Lokantada yemek yiyor, hem de konuşuyorlardı. Biri:

— Ben lokantada hiç bir zaman et yemem!. dedi.

— Neden?

— Eşek eti yedirmelerinden korkarım da onun için!

— Peki ne yersin?.

— Balık!

— Allah allah!.. Ya gün'ün birinde köpekbalığı yedirirlerse?

No. 517: CİLT: 20, SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 22 KASIM 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

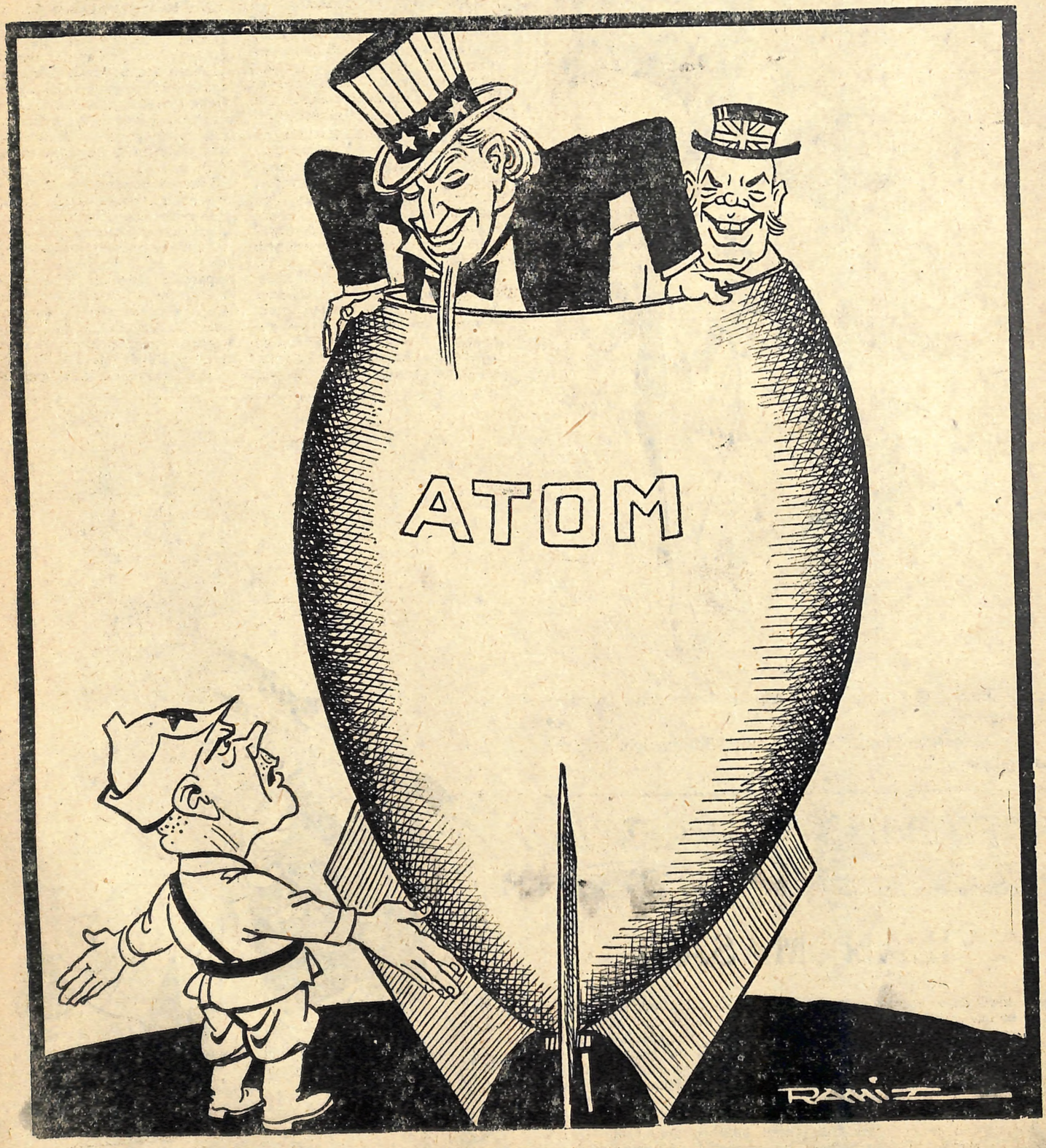

AMERİKA ATOM ESRARININ VERİLMEMESİNE KARAR VERDİ..
Rus — Şunun esrarını bana da verin...
Amerika — Nasıl, alan da gaçan mı?!.

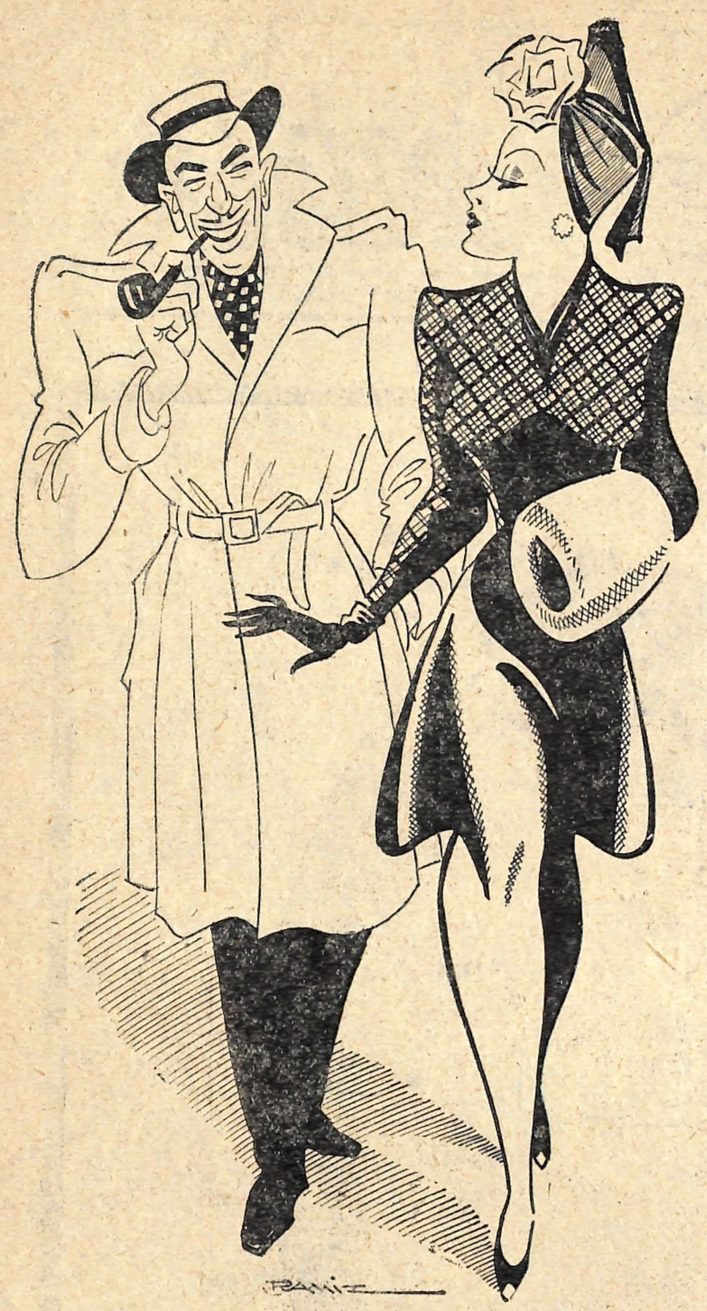

— Ben öyle önüme gelen erkekle konuşacak kadınlardan değilim.

— Memnun oldum, ben de bunu bildiğim için arkanızdan geliyorum!..

HAFTADAN HAFTAYA

YILAN MASALI

Amerikalılar atom bombasını icadettiklerine galiba pişman olacaklar. Bu âletin Nağazaki ve Hiroşimada açtığı çukurlar belki artık dolmağa başlamıştır. Fakat zihinlerde yaptığı sarsıntı git gide artmakta ve derinleşmektedir.

O çıktıktan sonra uçar kale filoları insanlara mevsim değişmesi zamanlarındaki leylek sürüleri ve turna katarları gibi masûm ve zararsız şeyler olarak görünmeğe başlamıştır. Tarif ettiklerine göre bunlardan bir eski okkalık ekmek büyüklüğünde bir tanesi bir yere düştü mü al Allahım emanetini!. Yer gök birbirine karışıyor; koca bir şehir bir anda silindirle tesviye edilmiş gibi dümdüz oluyor ve içinde uçak sinek kalmıyor.

Bütün yer yüzü insanlarının artık silâh oyununa son vererek bir kardeşlik cemiyeti kurmayı yana yakıla düşünüp istedikleri bir zamanda milletlerden bir tanesinin dağarcığında bunlardan bir kaç tanesinin bulunması hakikaten herkesi pirelendirecek bir şeydir. Dünya demokratlaşıyor, herkes aklına ve diline geleni söylüyor, istiyor; âlâ. Fakat bunların arasında bir tanesi var ki tartışmalarda bir parça fazla sinirlendiği ve sıkıldığı zaman elini atom dağarcığına götürmesi dama kabildir!

* * *

Atom bombası esrarının milletlerden pek çoğu için dünyanın yaratılışı meselesi, ruh meselesi vesaire gibi bir nazarî merak mevzuu olmaktan başka bir değeri yoktur. Meselâ Mister Trumanın yarın uçaklarla Habeşistana iki yüz elli kişilik bir uzman kafilesi gönderdiğini farzedelim. Bunlar İmparator Rastafariyi sarayında ziyaret ediyorlar ve atom bombasının nasıl yapıldığını kendisine etraflı bir surette izah ediyorlar. İmparator tahtalara yazılan formülleri dikkatle seyrediyor; Amerikan ve İngiltere âlimlerinin zekâsına ve Allahın hikmetine hayranlığını ifade ediyor; bu esrarın kendi şahsında Habeşlere tevdi ve emniyet edilmiş olmasından duyduğu derin minneti Mister Trumana telsizle bildiriyor, bu büyük keşfi ancak sulhun, medeniyetin ve demokrasinin zaferi için kullanacağını ve milletinin hiç bir şahsî menfaati için ondan faydalanmaya kalkmayacağını resmen temin ediyor. İlim heyeti de Habeş mızıkasının terennümleri ve halkın yaşa! sesleri arasında tekrar uçaklara binerek Amerikaya dönüyor.

Bunların hepsi güzel; fakat çıkacak amelî netice nedir? Habeşler ve hattâ onlardan çok daha becerikli ve zengin bir çok küçük millet bu keşfin esrarını öğrenecekler de ne olacaktır?

* * *

Fakat büyük milletlere gelince iç değişiyor. Onlar haklı olarak suratlarını asıyorlar:

— Bana büyük müttefikim, sevgili dostum diyorsunuz. Âlâ! Allah sizden razı olsun. Eksik olmayın. Fakat insanlık bu ya; günün birinde ufak bir meseleden dolayı bana canınız sıkılırsa? "Birader bu meselede neye bu kadar ısrar ediyorsun! Gerçi bunun için benden sana bir ziyan gelecek değil ama şu pek meydanda olan hakkımı teslim etmek daha doğru olmaz mı?„ diye şakacıktan silâhınla oynamağa başlarsan benim halim nice olur? Şu halde ya o silâhın bir örneğini bana da verirsin, yahut da ben senden emniyetimi geri alırım; hiç bir amelî faydası olmayacak bir takım münakaşalar, muahedelerle kendimi göz göre enayi yerine koyduramam ve kaderime razı olarak sana arkamı çevirip kendime göre bir yeni silâh mı arayacağım, ne yaparsam yaparım! Binaenaleyh bu bombanın sırrını bana vermedikçe ben seninle konuşamıyacağım. Kendi kendine konferanslar kurup kongreler topla; kararlar imzala. Benden paso!

Bu gayet mantıklı olan söze,

— Gök yüzü delindi..

— Ondan daha müthişi var, benim pabuçların altı delindi!

görünüşte, atom bombası formülünü sarıp sarmalayarak teslim etmekten daha makul cevap yoktur. Ancak bu defa da toprakları daha dar, insan sayıları daha az olduğu için küçük dediğimiz milletlerin itirazı yükselecek:

— Sen silâhlı, o silâhlı; âlâ, fakat arada biz ne olacağız? Bir icat meydana getirerek düşmanını yere seriyorsun. Bu senin hakkındır. Çünkü o böyle bir icadı olmadan senin canını almağa kalkmış bir türedi idi. Ona haddini bildirdiğin için kimse sana bir şey demez; hattâ bir çok zayıf milletleri bir azılı zorbanın pençesinden kurtardığın için sana teşekkürü vazife de bilir. Fakat teslim edersin ki icadın yeni bir ziraat traktörü, yahut taşıt motörü değildir; Tanrının bile şimdiye kadar örneğini dünyaya göndermediği bir ölüm âletidir. Haydi kendi varlığını korumak için bunu bir defa kendi işinde kullandın. Fakat her önüne gelene enfiye ikram eder gibi buyur etmeğe ne hakkın var? İcat senindir. İstediğin maksat için istediğin yerde kullanmak hakkın olduğu halde âlicenaplık gösteriyorsun; "Ben bunu hiç bir zaman kimsenin ağzından ekmeğini almak için kullanmıyacağım. En yüksek emelim onunla harp belâsını dünyadan kaldırmak olacaktır.,, diyorsun. Şu halde o icadı eline alacak herkesin daima senin gibi düşüneceğinden nasıl emin olacaksın? O belâyı elde edenlerden biri yarın dünyanın şurasını burasını kendi keyfince yakmağa başlarsa kendin zarar görmesen bile vicdan azabı duymayacak mısın?

Karikatür

Dr. FAHRİ CELAL

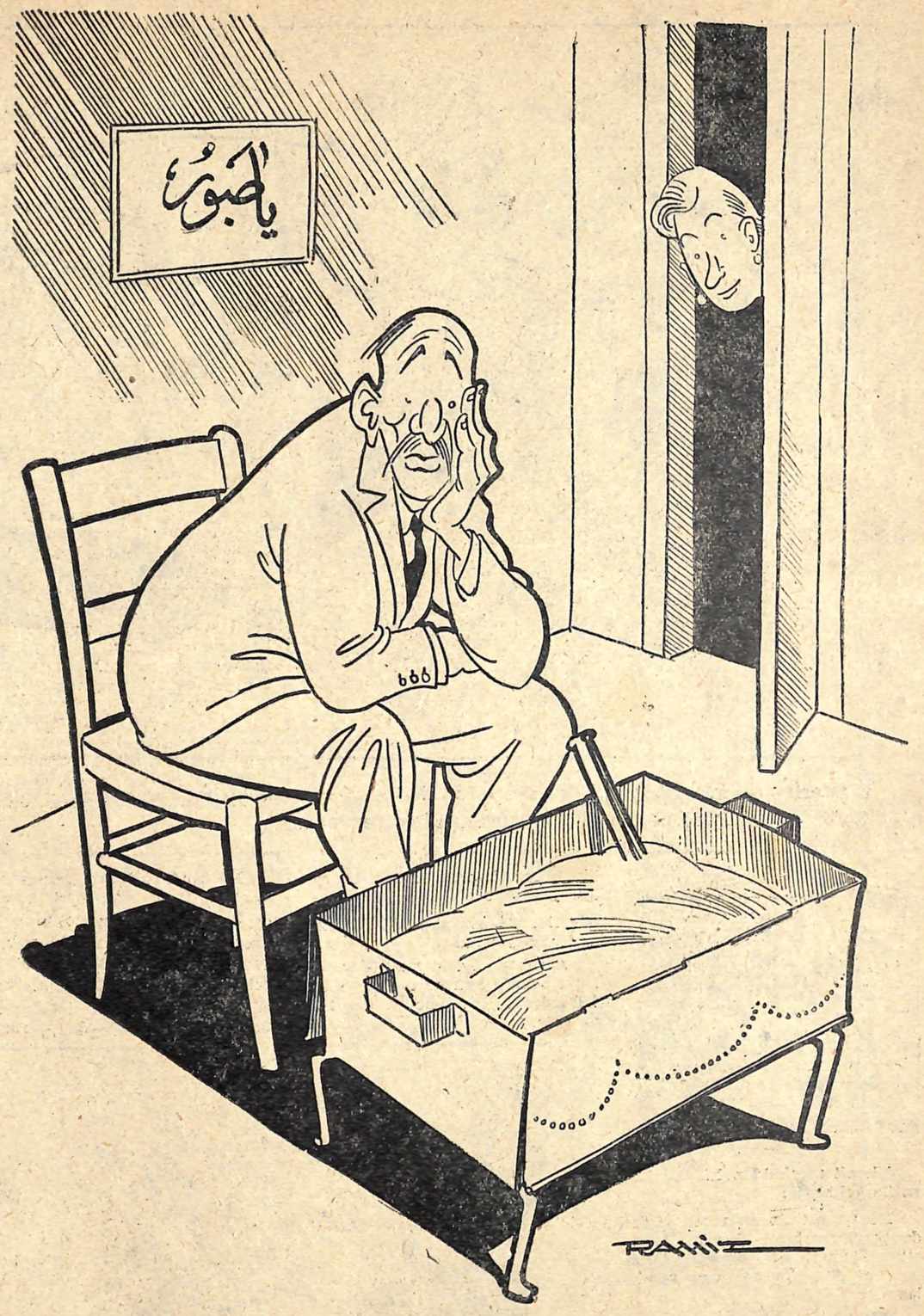

— Memurlar geldiler.. "Evinizde okutulması mecburî kimler var?,, diye soruyorlar.
— İyi ya karıcığım, bakır kazanı, karyolayı, benim eski paltoyu gösteriver!..

SARHOŞ AKLI

Bay, gece yarısına doğru Beyoğlunda, salınarak yürüyordu. Keyifti. Büyük bir şans eseri olarak boş bir otomobile rastladı ve garip şey, şoför pazarlık etmeden, hayat pahalılığından, benzinsizlikten, boş döneceğinden, dünya ahvalinin gittikçe kötüleştiğinden, lâstik kıtlığından, yolların bozukluğundan v.s. den, v.s. den bahsetmeden müşteriyi arabaya aldı, emredilen istikamete sürdü.

Evin kapısına geldiler. Bay sordu:

— Ne kadar?

— Üç yüz yirmi bayım!.

— Vay canına!.

— Ne oldu bayım?

— Tam üç liram var... Yirmi kuruşu nereden bulmalı şimdi?.. Bari yirmi kuruşluk geri dön!.

DAVUL ÇALINACAK ZAMAN

Küçük Attilâ babasına yalvardı:

— Ne olursunuz babacığım, bana bir davul alın!

— Olmaz... Sonra sabahtan akşama kadar çalar, benim çalışmama mâni olursun.

Attilâ boynunu büküp tekrar yalvardı:

— Size söz veriyorum babacığım. Siz çalışırken çalmam. Uyumanızı beklerim!.

GAYET BASİT!

Delikanlı yeni nişanlanmıştı. arkadaşile bu mesele üzerinde konuşurken:

— Nişanlanmasına nişanlandık ama beni bir düşüncedir aldı! dedi. Kız pek masraflı yaşamağa alışmış. Ben o kadar parayı nereden bulurum? Düşün, yalnız terzisine ayda beş yüz liradan fazla veriyormuş.

Arkadaşı kaşlarını çatıp düşündü:

— Hakkın var. Bu kız sana göre değil!.

— Ne yapsam acaba?

— Gayet basit: Nişanı boz, terzisile evlen!..

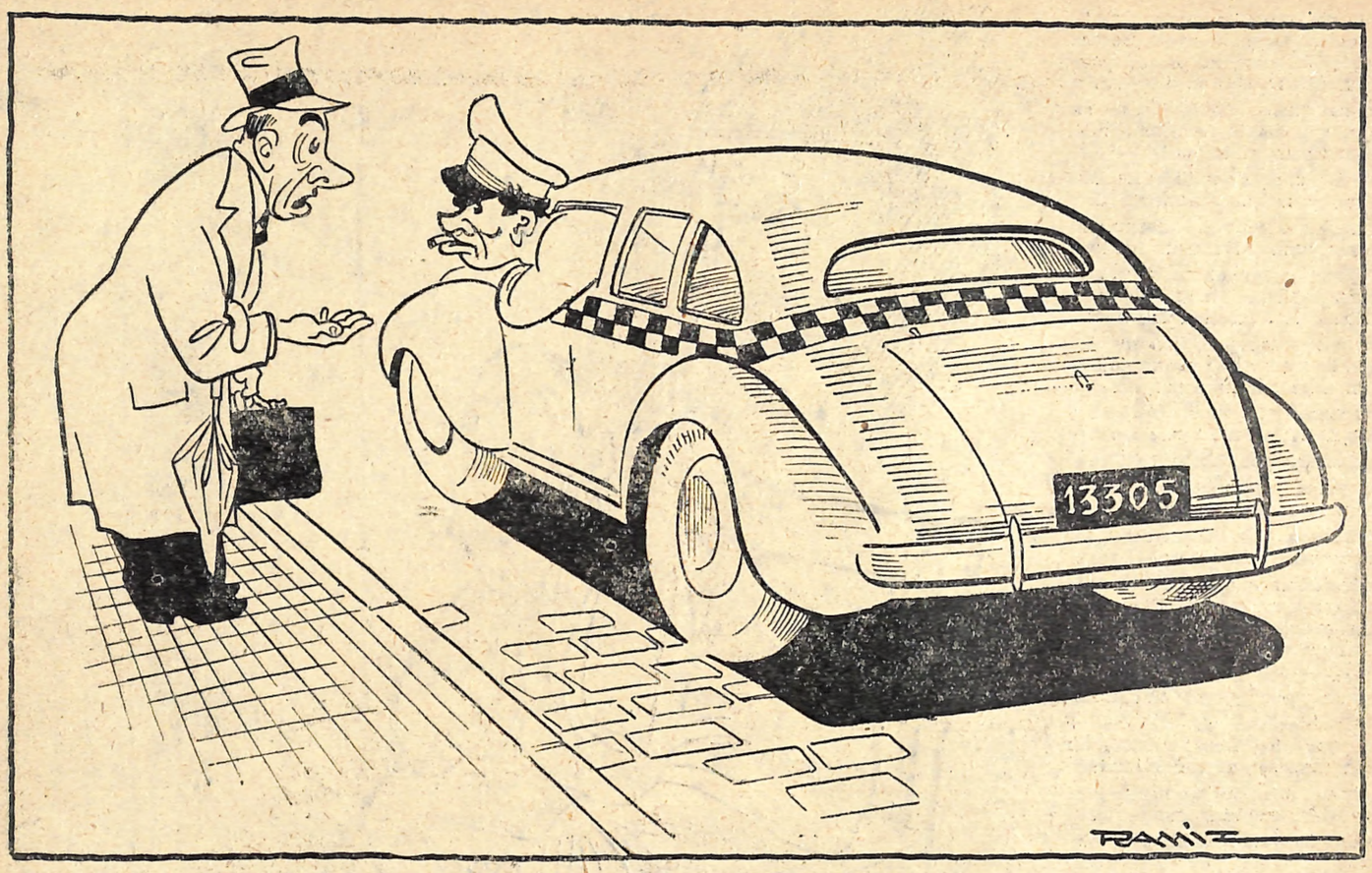

Müşteri — Saat yüz yirmi kuruş yazdı, halbuki ben sana beş lira verdim, kusuru ne olacak?
Şoför — Geniş ol be moruk, kusurunu affediyorum!..

"Semti meçhulden M. D.,, imzasile gelmiştir:

Ne iyi ettiniz de mecmuanızda şu "Ev sahibi - Kiracı,, sütununu açtınız! Hiç olmazsa biraz derdimi dökeyim de içim ferahlasın.

Şayet ben de onlara evimi kiraya vermeseydim, ev bulamadıkları için nâzeninim az daha kapı önünde doğuracaktı. Ona değil, karnında taşıdığı yavruya acıdık.

Eve taşınmalarını müteakip külüstür radyosuyla bir olup çatlak sesiyle alaturka, alafranga şarkılar okumaya başladı. Gecenin saat on ikisine, birine kadar süren sosyete âlemlerinin sululukları yetişmiyormuş gibi bir de doğan çocuğunun kirli bezlerinin suları üst kattan her akşam tepemize akmaya başladı. Bu ne rezalet? dediğim zaman; Tombul Teyzenin kocasının vücudunu gölgede bırakacak sıskalığile kabara kabara:

— Ne olacakmış; kira veriyorum; istersem evi yıkarım? demez mi?

Doğru, kira veriyor. Ne diyebiliriz. Fakat bu cevapla bana ilham vermiş oldu: Evimi bir ankazcıya sattım!.

"Dertsiz ev sahibi M. M.,, imzasile gelmiştir:

Aman ne iyi ettiniz de şu sütunu bizlere ayırdınız! Çok teşekkür ederiz. Eh şimdi de derdimize gelelim:

Ev sahibiyim, ev; amma evin var mı derdin var. Çok yüzsüz şeylermiş vesselâm. Bilmem ki onlara nasıl muamele edeceğimi şaşırmıştım. Ne yapsam evi bırakıp gitmiyorlardı. Efendim; gece yarılarına kadar tepelerinde hora mı tepmedim, sabahları kargalar bile kahvaltı yapmadan evi temizliyorum diye tahta aralıklarından sular mı dökmedim, saksılar mı yuvarlamadım? Yani ne kbilse onu yaptım, olmadı.

Hımmm. Onlar kurnazsa ben onlardan daha kurnazım. El elden üstündür. Bizim fıkırdak hizmetçiyi kiracının efendisine gösterdim. Bir iki fıkırdaştılar. O zaman kiracı hanım hemen ertesi gün mahalle mahalle dolaşıp kiralık ev aramaya çıktı ve hemen o hafta evimin dairesini tahliye ettiler. Ettiler amma bizim üç aylık kiranın da üzerine yattılar.

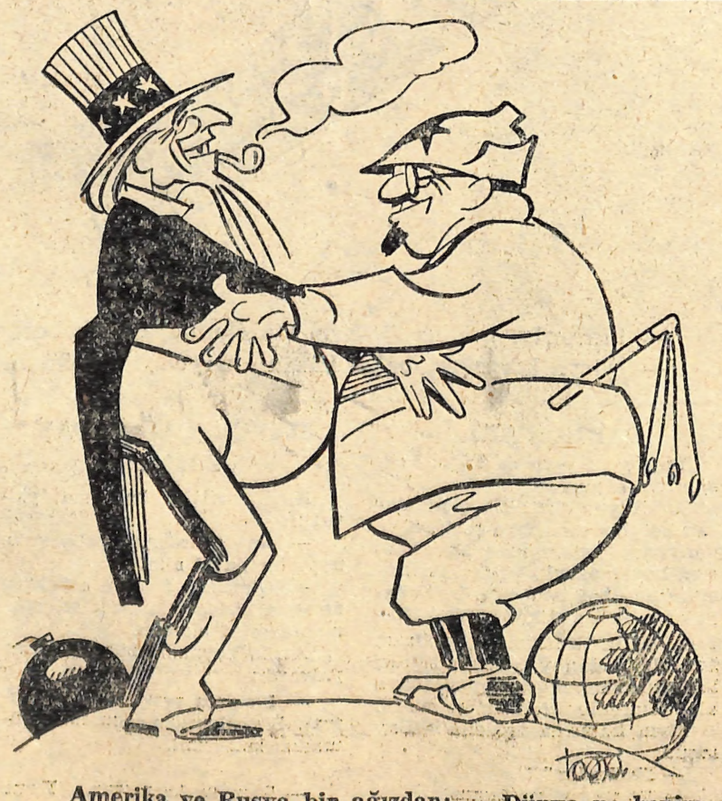

Amerika ve Rusya bir ağızdan: — Dünya ne benim, ne senin, fakat kim daha kuvvetli ise onun..

TİYATRO DERSİNDE

Muhsin Ertuğrul, yeni yetiştirdiği gençleri tiyatro bilgisinden imtihan ediyordu:

— Siz, söyler misiniz bana, dedi. Bir adam, sahnede tek başına konuşursa, buna ne derler?

— Monolok.

— Güzel! Ya iki kişi karşılıklı konuşurlarsa?

— Diyalok.

— Bravo!.

— Ya dört kişi konuşurlarsa?

Delikanlı düşündü, düşündü. Nihayet buldu:

— Katalok!

★

GELİN VE GÜVEYİ

Küçük Aydın annesine sordu:

— Anne! Gelinler niçin beyaz giyinirler?

— Beyaz renk neşe ve saadet işaretidir. Siyah da matem!.

Aydın gözlerini açtı:

— Demek güveyiler de onun için siyah giyiniyorlar!.

Daktilo — Bana, vazifemde muvaffak olduğuma dair bir bonservis yazınız.
Patron — Ne o başka yerde iş mi buldun?
Daktilo — Evet, evleniyorum!..

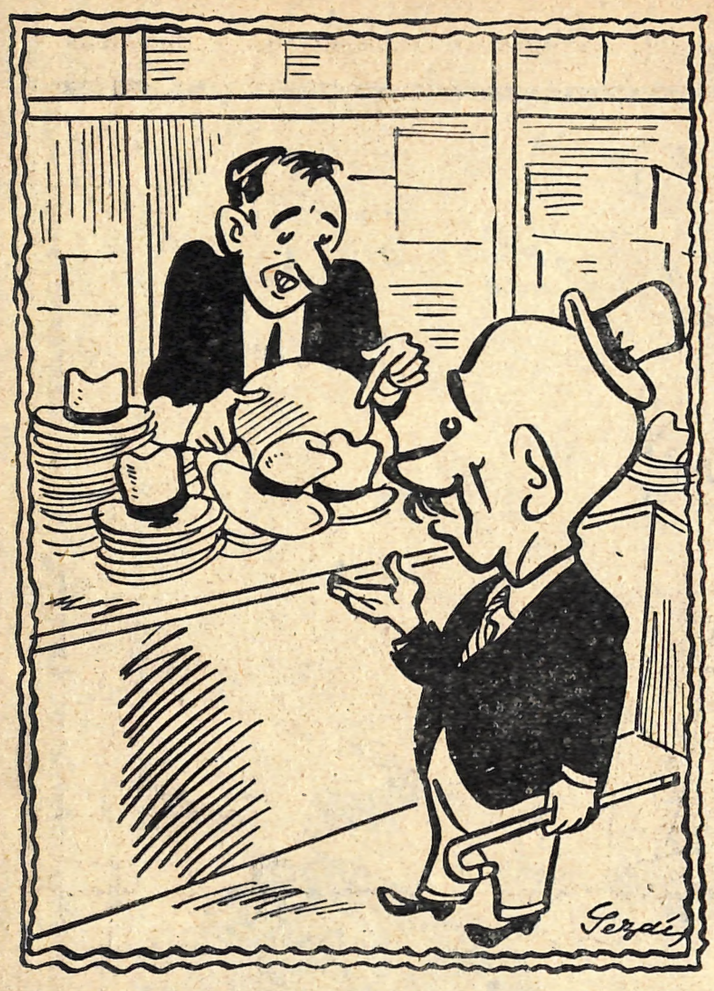

— Bu şapkaların hiç biri başıma uymuyor.
— Bir kere de şapka kutularını tecrübe etseniz!...

Hikâye

IŞIKLI PENCERE

Yazan: ÇALAPALA

Ölünceye kadar bekâr kalmak niyetindeyim. Evlilik zinciri kadar beni ürküten hiç bir şey yoktur.

Ahbaplarım benim bu hususta ki korkumu bilirlerdi. Evli olanlar herkesi de evli görmek isterler. Bizim Emin amca da oldukça bahtiyar bir aile babası olduğu için bana aile saadetini anlata anlata bitiremezdi. Hemen her zaman:

— Yaşın ilerledi, artık tohuma kaçıyorsun! derdi. Beni dinle! Bir kere aynaya bak, başın aklaştı, alnın buruş buruş olmuş... Artık evlenmenin zamanıdır. Müşfik bir karı ve minik çocuklar etrafını sarsın... Biraz saadetin ne demek olduğunu öğren!.. Bak bir kere bana... Saadet içinde yüzüyorum. Dünyada aile saadetinden büyük bir şey yoktur. Ah... Sevdiğin bir kadınla bir masa başında sakin sakin yemek yemenin zevkini bilseydin!

Haylaz bir çocuk gibi ona şiddetli itirazlar yağdırır, zavallı dostumu kızdırırdım:

— Hakkın var, dünyada sevdiğimiz kadınla yaşamaktan daha lezzetli bir şey yok!. Bunu anlarım. Lâkin bu kadının benim senetli sepetli "karım„ olmasına ne lüzum var?!..

O, gözlerini faltaşı kadar açıp ellerini havaya kaldırarak:

— Metres mi?!. diye haykırırdı. Bir orta malile mi yaşamak istiyorsun?!. Yavrum, bu kadınların kuracağı yuvalar dipsizdir. Eğer sen hakikaten mesut olmak istiyorsan alacağın kadının dediğin gibi senetli sepetli karın olması lâzımdır.

* * *

Emin amca ile bir yerde çalıştığımız için akşamları çok defa beraber dönerdik. Yine bir akşam geç vakit evlerimize gidiyorduk.

Bir sokak başında bir apartımanın ikinci kat pencerelerinden birine gözüm ilişti. Bol ışıklı bir pencere...

Dostum bunu görünce:

— Ha... O pencereye bakıyorsun öyle mi? dedi. Tül perdelerden sızan ışık bile ne tatlı değil mi? Bu evin sahibi ne kadar mesut olmalı. Hakkın var... Orada yeni evlenen bir çift oturuyor. Bizimki onlarla pek dosttur. Söz aramızda birbirleri için deli olurlar!. (Kulağıma eğilerek ilâve etti:) Zannedersem, bugünlerde üçleşecekler! İşte bunları kıskan!.. Belki onların saadeti sana ders olur. Bizimki sana ağırbaşlı, güzel, pamuk gibi bir kız buldu. Adı da Pakize!.. Haydi... Göreyim seni!. dik kafalılık etme!..

Bu bir başlangıç oldu. Bizim Emin amca her akşam kar demez, yağmur demez o ışıklı pencerenin önünde beni durdurur, evlenme hakkındaki nutkunu irada başlardı.

Bir akşam nasılsa pencerede iki gölge seçildi. Bunu gören Emin amcanın şairliği tuttu:

— Bak, bak! Kucaklaşıyorlar. Ne güzel gölgeler! Bunlar gibi her zaman böyle göz göze, kalp kalbe, dudak dudağa yaşamak istemez misin?!.

Zavallı ihtiyarın bütün gayreti bana vız geliyordu. Bununla beraber onu daha ziyade üzmemek için:

— Mükemmel... Âlâ!.. dedim.

O, muzaffer ve memnun:

— Hah şöyle!.. diye haykırdı. Ben zaten senin bu saadet penceresi karşısında yalnızlığını hissedeceğini biliyordum, biliyordum dum efendim!..

Ve hemen:

— Haydi bakalım, demir tavında dövülür, bu pazar bize gel. Pakize de gelecekti zaten...

Diye beni evine davet etti.

* * *

Pakize güzeldi. Âdeta hoşlandım. Kızcağızın ihtiyar bir büyük annesinden başka kimsesi yoktu. Az zaman içinde birbirimize ısınıverdik,

Bir sözle nişanlandım.

Pakize, öyle daha evlenmeden boşanmanın yollarını araştıran zamane kızlarından değildi. Aşka büyük bir alâkası vardı. Çok hassastı.

Kendisine benim evvelce evlenmekten ne kadar nefret ettiğimi anlattım. Köşe başındaki ışıklı pencerenin bu nefreti nasıl erittiğini hikâye ettim. Sonra:

— O pencere benim fikirlerimi değiştirdi, dedim. Yarın akşam o pencerenin önünde Tanrıya kalplerimizin minnetlerini yollayalım... İster misin?..

Mümkün olduğu kadar çabuk evlenmeye karar vermiştik. Nikâh dairesindeki işler biter bitmez, biz de birbirimize kavuşacaktık. Hazır mevsim de kıştı. yazın akşamlar geç, sabahlar erken olurdu!.

* * *

Ertesi akşam yemeği nişanlımın evinde yedim. Kol kola girdik... Birbirimize sokularak, bana aile saadetini öğreten ışıklı pencereye doğru yürümeğe başladık. Yolda, benim inadımı kıran meçhul hayallerin güzelliğini onun gözünde canlandırıncaya kadar anlatmıştım.

Kalplerimiz çarparak mukaddes pencerenin karşısında durduk: Pencere açıktı...

Fakat, aman yarabbi!.. Orada neler oluyordu?!. Bir kadınla bir erkek birbirlerine söylemedik şey bırakmıyorlardı. Sevdalı, gönülden kopan sözler yerine şu nezaketli kelimeleri duyduk:

— Elverir artık kaltak!.

— Seni kim istiyor düdüğüm?!. Elimi sallasam ellisi, başımı sallasam yüzlercesi!.

— Budala!

— Budala sensin, aptal!..

— Eşek!

— Hayvan!.

Derken bir sahan kapağı pencerenin kapalı kanadını şangır,

— Mütemadiyen sevgisinden bahsediyor, fakat evlenme teklif etmiyor.
— Evlenmeğe niyeti olsaydı sevgisinden bahsetmezdi!.

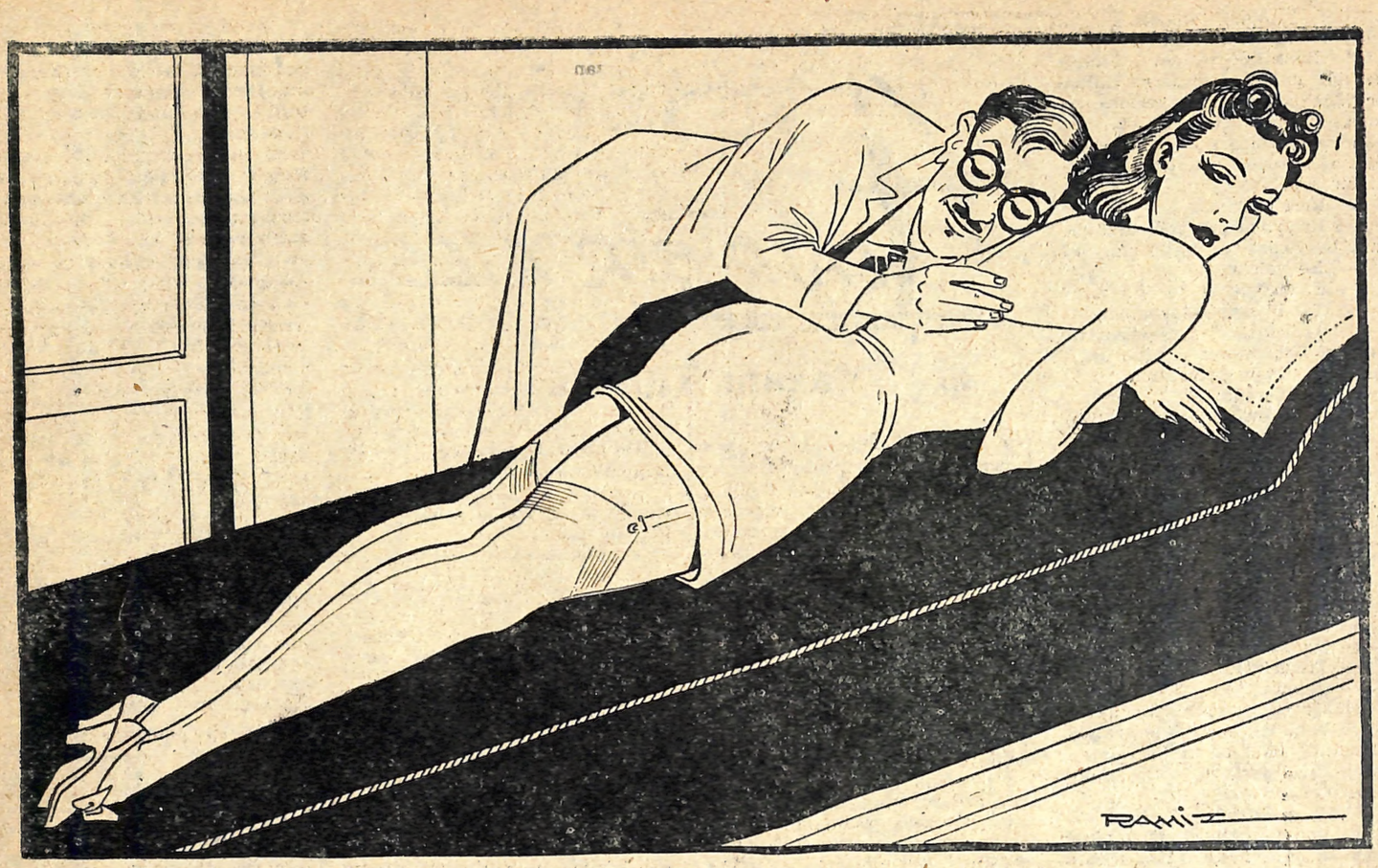

— Doktorcuğum, bir doktor daha çağıralım mı?
— Konsültasyon için mi?
— Hayır, sizi ayıltmak için!..

MEMURUN HAYALİ

Memur kısmı, elli yıl gösterse de liyakat,
Evsizlik illetinden yine bulmaz ifakat!

Ülküsü üç odalı bir evden ibarettir,
Hesabında yok onun yukarı kat, aşağı kat!

Diler ki, bakla sofa, nuhut oda bir evde
Eylesin çoluğuna, çocuğuna refakat!

Onu bu ülküsünden mahrum eder, nedense,
Elli yıl mesleğinde gösterdiği sadakat!

Ev almak şöyle dursun, kira vermek bile güç,
Haydi, aynî yardıma on beş lira daha kat!

Ötede onar onar kıymetlenir mesai,
Beride bin liraya bir ticarî mülâkat!

Mimarı zengin eder üç çizgilik bir plân,
Doktora han kurdurur saatte bir hazakat!

Düşünüp taşınmanın hükmü yok devrimizde,
Akçe eden şimdilik cerbezeyle talâkat!

Çamdeviren, cihana tekrar ayak basınca
Mütefekkir olursan mükerrer bir hamakat!

Çamdeviren

şungur indirerek ayaklarımızın dibine kadar düştü. Arkadan bir bardak, bir yaldızlı tabak daha!.

Pakizeyi oradan nasıl uzaklaştırdığımı bilmiyorum. Bir anda güzel yüzü kıpkırmızı kesilmiş, ekşi bir hal almıştı.

Sert bir sesle suratıma haykırdı:

— Yaptığın çok güzel bir şaka doğrusu! Benimle alay etmek istedin öyle mi?!. Güzel bir rüya gibi sükûnetini anlattığın aile hayatı bu muydu? Pek kibar bir adammışsın meğer!. Uyuz herif!.

Aman yarabbi o anda ne kadar çirkinleşmiş, iğrenç bir hal almıştı!. Melek sandığım bu kızın içinde meğerse kuduz bir cadı saklıymış. Bir dakikada ne mal olduğunu meydana vurmuştu. Kolumu bırakıp çekildi, gitti.

* * *

Derhal sözümü geri aldım ve bir daha Pakize hanımefendiyi görmedim.

Emin amca başındaki bir tutam saçını da yoldu. Meğerse dostum bana o kattaki ailenin âpartımandan çıktığını, yerlerine metresile yaşayan zengin bir adamın taşındığını söylemeyi unutmuş.

Bekâr kaldım. Fakat ne zarar?!.

Her akşam eve dönerken hayatımı kurtaran o ışıklı pencerenin önünde durur, bakar, tatlı tatlı gülerim.

Çalapala

MAÇ DÖNÜŞÜ

İki arkadaş karşılaştılar:

— Nereye?

— Maça!

— Vaz geç canım. Bugün de bir eğlenceye gidelim. Ahmetlerin evinde danslı bir toplantı var.

— Kaçta?

— Dokuzda.

— O zamana kadar maç biter. Ben de gelirim.

— Hiç gitmesen olmaz mı?

— Olmaz. Çünkü ben de oynayacağım.

— Peki saat kaçta buluşuruz?

— Sekizde.

— Nerde buluşalım?

Futbolcu düşündü. Sonra gülerek cevap verdi:

— Maçta oynayacağım. Onun için pek belli olmaz. Ya hastahanede, ya pastahanede!.

GETİRMEK VE GÖTÜRMEK

Cimriliğile meşhur bir doktor, yolda bir arkadaşına rastladı:

— Ooo merhaba dostum!. Nereye böyle?

— Vapura... Trabzona kadar yolculuk!.

— Öyle mi?.. Bizim memlekete gidiyorsun demek!

— Vay siz Trabzonlu muydunuz?.

— Elbette. Bilmiyor muydun?

— Yooo!.. İsterseniz hemşerilere sizden selâm götüreyim!

Doktor düşündü, taşındı:

— Yok canım, zahmet etme! dedi. Dönüşte onlardan bana selâm getirsen yeter!.

ACAİP BİR AİLE..

Komik Roman

Yazan: Ta. Ka.

— 9 —

— Budalalık etme! Seninle beraber gidip geliyormuş. Gülünce yanakları çukurlaşıyormuş, roman, sinema anlatıyormuş. Yan yan bakıyormuş. Böyle bakışlar benim sinirime dokunur. Kaz gibi bir şey!

— Rica ederim...

— Ricaya hacet yok. Her zaman bu yoldan mı gelip gidiyor?

— Bu yoldan.

— Yarın akşam da öyle mi?

— Tabiî yarın akşam da.

— Şu halde... Sen yarın akşam Telefon Santralının önüne değil, doğruca buraya geleceksin.

— Baş üstüne!

— Adı neydi?

— Berceste!

— Çıtı pıtı bir isim! Sizin ileride çocuklarınız olacak. Ben biliyorum, biri erkek, biri kız. Haydi İhsan bey! Torunlarımızın isim babası olacaksınız. Bir erkek adı! Hiç düşünmeden!

— Cengiz!

— Olmadı.

— Atilla!

— Olmadı.

— Timurlenk.

— Olmadı.

Maksut ağlayacak hale geldi:

— Yahu siz benimle eğleniyor musunuz? Şart olsun küserim.

— Nasıl şart bu? Üçten dokuza mı?

— Üçten dokuza.

— Yandın oğlum! Daha kızı almadan sana hûlle iktiza eyledi. Bana bir çay ısmarlamazsan hilei şeriyesinin kara kaplıdaki yerini sana göstermem. Perişan olursun. Haydi çayı emret!

— Çay mı? Ziftin pekini iç!

— Sen bilirsin. Dur, Zihnim birdenbire açılıverdi. Torunlardan kıza (Eser) adı vereceğiz, oğlana (Kâfi).

— Saçmalıyorsun...

— Neden? Sizi maa aile bir mısraa yerleştiriyorum:

"Eğer Maksut Eser'se mısraı Berceste Kâfi'dir.,, demişler. Orada ebediyen yaşarsınız. Hem de meşhur olarak...

İKİNCİ KISIM
DÖRT KİŞİ DAHA

I

Süleymaniye camiinin etrafındaki gecelerin tuhaf bir hususiyeti vardır. İnsan, bu sokaklarda, güzel sesli hafızların okuduğu bir mevlûtten yeni çıkmış gibi gülsuyu, akide şekeri, ödağacı kokuları koklar. İçi ferah, sevinçli, dünyayı bir gülüşe bağışlayacak kadar hovarda, dudağile değil, yüreğile ıslık çalarak yürür. Burası yüksek olduğundan mıdır, nedir, gök yüzü açık ve yıldızlar uzaktır. Göğün üzerinde camiin kat kat kubbeleri, endamlı minareleri, koyu lâcivert bir elişi kâğıdına kesilip yapıştırılmış gibi yamyassı durur... Heybetini kaybedip bir tiyatro dekoru haline (1) gelir.

Orta çeşmeyi geçince, eski Harbiye Nezaretinin yüksek duvarı başlar. Bu duvar, Güliver'in seyahatindeki devlere mahsus bir kulübeye aitmiş gibi insanı şaşırtır.

Karşısında duvarsız bir mektep avlusu bulunmasına rağmen burada yol pek dar hissini verir. Hele medresenin köşesinde âdeta bir boğaz halini alır, köşedeki idrar kokusu da olmasa bir masal şehrinde kaybolmanın çocuklara mahsus tatlı zevki duyulur.

Hukuk Fakültesine devam eden Cemal ve arkadaşlarından mürekkep "gönül çetesi,, işte burada pusu kurmuşlardı.

Saat sekize yaklaşmış, ortalık tamamile kararmıştı.

Cemal, Köroğluna, efelere ve Amerikan filmlerindeki kahramanlara ait bir cesaret hissediyor, kendisini beğeniyordu.

Kızın bağıracağını, sesine imdat geleceğini, rezilliğin gök yüzüne çıkacağını kim düşünür? "Akıllı geçit arayıncaya kadar deli ırmağı geçer!,, demişler... Gençlik böyle olmasa, içinde yaşadığı acaip dalgınlıkla, ekmeği bile çiğniyemez. Bereket versin "delikanlı,, fazla hesap etmez. İlk kararla harekete geçer. (Galiba bu ilk karardan daha iyisi de yoktur.)

Çete üç kişiden ibaretti. Hikâyeyi buraya kadar takip edebilen hatırnaz okuyucular bu üç sevda eşkiyasının diğer ikisini de pek âlâ tanırlar.

Maksut, Bakırcı dükkânlarile dolu, siyah sokakta gölgede bekliyordu. "Av,, pusuya girince ıslık çalacaktı. İhsan, medresenin kapısında çömelmişti.

Bu acaip sahnenin sözleri de, hareketleri de hazırdı.

Cemal bir sigara yaktı. Artık dünya üzerinde hiç bir şey komik ve az ciddî değildi.

Sahneyi ve sözleri kendi aralarında hazırlamıştı. Ama kıza ne söyliyeceğini, en zoru, lâfa nasıl başlayacağını, nasıl korkutup razı edeceğini düşünmemişti.

Burada hiç şüphesiz şefti. Şef, bilhassa maiyetinin yanında iken bir şeyler yapmağa ve mutlaka başarmağa mecburdur.

Gevşek, hattâ biraz nemli bir ıslık, bu mükemmel bahar gecesinde "yanıp söndü,,,

Cemal sigarasını yere attı, ellerini pantalonuna sildi. Kendisinin bile güç işideceği bir sesle öksürdü.

Artık ayak patırtılarını duyuyordu. Kız önüne gelince, köşeden çıktı:

— Berceste hanım!

— Anneciğim!

— Korkmayın. Adınız Berceste mi efendim?

— Rica ederim... Beni rahat bırakın. Ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim.

— Adınızı soruyorum. - Hışımla geçmek istiyen kızcağızın yolunu kesti: - Cevap vermeğe mecbursunuz.

— Evet! Ne olacak? Yol verin... Ben sizin bildiğiniz...

— Ben de sizin bildiğiniz adamlardan değilim... Maksut beyi tanıyor musunuz?

Berceste ümitle etrafına bakındı.

— Tanımıyorum. Nerede kendisi?

— Tanımıyorsanız ne yapacaksınız. Bana doğru söylemek menfaatiniz icabıdır.

Bu esnada bir ıslık sesi duydular. Bu ses üç kere tekrarlandı. İhsan, medresenin kapısından bir eli ceketinin cebinde sallanarak ilerledi. Fransız filmlerinin müthiş görünüşlü fakat zararsız apaşları gibi iki parmağını, bir duvarcı arkadaştan iğreti aldığı kasketinin siperliğine götürerek selâm verdi:

— Baykuş öttü patron! Biz gelenlerle uğraşırız. Başka bir emrin var mı?

— Hayır. Yalnız yumrukla dövüşeceksiniz. Bıçak istemem. Hele tabancaya hiç el atılmayacak...

İhsan, arkasında silâhı varmış da düşürmemek istiyormuş gibi elini oraya götürüp koşarak boğazdan geçti. Maksudun yanına gitti.

Cemal sesini tatlılaştırarak:

— Şöyle yürüyelim efendim, dedi, burada gürültü olacak galiba!

Berceste, şaşırmıştı. Yanı sıra, kuzu gibi yürümeğe başladı.

"Haydut,, evine gidecek yolu göstermişti. Zaten yüz metre ilerisi kalabalıktı. Koca (Tiryakiler çarşısı).

* * *

Perşembe akşamı, Kadri, matbaaya uğradığı zaman, Cemal, Çarli Çaplinin bilmem kaçıncı karısını nerede, nasıl bulduğunu, evlenmeğe nasıl razı ettiğini, üç yıl sonra neden boşamağa kalktığını, bunu elde edebilmek için kadıncağıza kaç bin dolar tazminat verdiğini, tercüme ediyordu.

Dünya üzerinde büyük hadiseler olmadığı sıralarda, gündelik gazete kadar, biçare, fakir, şaşkın bir şey daha mevcut olamaz. Manşetlik havadis bulamazken şaşkınlıkla sayfalarını arttırmağa girişir. O kadar manasız şeyleri o kadar hayret verici bir şekilde yazmağa çalışır ki, gide gide en evvel gazeteciler değişir, manalı, manasız, ufak, büyük her hâdiseye şaşmağa, ağızlarını bir karış açarak "Allah, Allah! Can verecekler!,, demeğe başlar.

Bunun böyle olmasının sebebi: Röportajlardır. Gazete uzak memleketlerde, büyük meselelerde, salâhiyetli muharrirlere röportaj yaptıracak iktidarda olmadığından mevzular, İstanbul içinde suya sabuna dokunmaz cinsten, ucuz cinsten, bedava cinsten seçilir. Bütün masarif gidip gelme tramvay parasından ibarettir.

Muharrir, kalkar Samatyaya, sahildeki salaş gazinolara gider. Acemi gazeteciliğin verdiği bir kibirli hayretle, orada otururak kalabalıktan kendisini bir kurşunkalem ve dört müsvedde kâğıdı yukarda görerek etrafına bakar. Tuhaflıkları kaydeder, bir kısmını da gücü yettiği kadar uydurur. Yallah "matbaaya!,, yazıyı sekretere verir, karikatürcü bir resim çizer. Ertesi gün iki sütun üzerine: "Deniz kenarında İstanbul - Garsonlar hizmete yetişemiyorlar - Günde 700 marka işleyen ocakcı.,,

Daha ertesi günü muharrircik bir çiçek bahçesini dolaşmıştır. Röportajın (!) serlevhası: "20,000 saksı - Çiçek canlı mıdır? Cansız mı - Sevişen çiçekler...,,

Röportajdan sonraki can kurtaran: Hikâye ve romandır. Gönül sütunu, Doktor sütunu - Spor sayfası, Edebiyat sayfası, bir de anket! Moda sayfası, Kadın sayfası, Bahçe sayfası, Karikatür sayfası... Bir de başmakale..

Edebiyat münakaşaları... (Aşk müshil ile tedavi edilebilir mi?) başlıklı bir seri, Ruhiyat makalesi. Sinema sayfası.. Çocuk sayfası. Velhasıl bir rezalet! Hiç bir şey olmadığı için her şey var. Abdülhak Hâmidin babası, eczanesinin kapısına şöyle bir mısra yazıp asmış derler: "Ne arasan bulunur, derde devadan gayri.,, Bizim gazeteler de sulh zamanları bu mısraı pekâlâ, başlıklarının altına koyabilirler.

Cemal, mühim bir iş görüyormuş gibi yazısına devam etti.

Kadri bir cıgara yaktı. Kahvesini içerken, gazeteye, gazeteciye, hemen basılacak yazıya ne kadar hürmet beslediği sessiz, çekingen hareketlerinden belli oluyordu. Son derece terbiyeli idi ve lûtuf telâkki edeceği en küçük bir yardım teklifine hazırdı.

Cemal, Şarlonun üç aylık karısına, vereceği tazminatın rakamını söyledi. Kadri gülümsiyerek:

— Dehşet! diye mırıldandı, pek tuzlu bir alış veriş.

Bu sözle, Cemalin aklına gelenlerin biribirlerile hiç bir münasebeti yoktur. Fakat ne kadar uygunsuz şeylerle, diğer meseleleri birden bire bir arada hatırlarız.

Cemal kalemi bıraktı:

— Bu akşam, haberin var mı, hayırlı bir iş göreceğiz..

— Nerede? Ne işi? Bize gitmiyor muyuz?

— Size gidilecek. Sonra Habibeyi de alır yola çıkarız.

— Sinemaya mı?

— Maksudu evlendireceğim... Bana bir görücü heyeti lâzım, Habibe, teyzesi olacak, sen eniştesi!

— Habibe razı olmaz.

— Yalvarırız.

— Öyleyse... Başüstüne.. Hani Maksut?

— Kolay! Bizim oğlan pek sevinecek. Teşekkür ederim.

— Birşey değil.. Habibe razı olsa...

Cemal, kalktı. Maksutla İhsana telefon ederek Kadrilere gelmelerini ve geç kalmamalarını tenbih etti.

— Devam edecek —

---

(1) Burada "bir opera dekoru haline,, demek daha doğruydu ama muharrir, utanarak yazıyor, henüz operayı görmemiştir.

Büyük
KATERİNA

Meşhur Rus imparatoriçesinin fırtınalı ve aşk maceralarile dolu hayatını Hüseyin Cahit Yalçının kaleminden okuyunuz.

Fiyatı 125 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

SEDAT SİMAVİ

Fuji-Yama

MİLLİ ROMAN

Yeni Çıktı

75 KURUS

AYLIK
ANSİKLOPEDİ

KÜTÜPHANENZİN EN KIYMETLİ BİR ESERİ OLACAKTIR.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı, No. 7. Telgraf: İstanbul KORİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

TÜRK MEŞHURLARI

Her ayın birinde 32 sayfalık bir fasikül neşredilmek suretile 12 fasikülde tamamlanacak olan bu eseri ihmal etmeden toplayınız, ve eksik fasiküllerinizi bayiinizden tedarik ediniz. İlerde kütüphanenizin en kıymetli eseri olacaktır. Her fasikülün fiatı 50 kuruş

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Bayilerden ve kitapçılardan isteyiniz. 100 kuruş.

TOMBUL TEYZE

Meşhur Tombul Teyzenin en güzel resimlerile süslenmiş olan bu üçüncü albüm üstad Ramizin şaheseri denmeğe lâyıktır. Tombul Teyzeyi seviyorsanız onun en güzel karikatürlerini bir araya toplamış olan bu eseri mutlaka kütüphanenizde bulundurmalısınız. Bayilerden ve kitapçılardan isteyiniz.

50 kuruş.

VATAN NEŞRİYATI

RESSAMIN SARAYI

Yazan: Louis Charles Royer

Çeviren: Rezzan A. E. Yalman

Satışa Çıkarıldı

Fiatı 200 kuruştur.

KİTAPÇILARDAN ARAYINIZ

Umumi Tevzi Yeri: VATAN Matbaası

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite karşı

Yeni PUDRA RENKLERİ

önünde

KADINLARIN HAYRETİ

SİHRAMİZ BİR KOLORİMETRİK MAKİNE SAYESİNDE İSTİHZAR EDİLEN PUDRA TENİN GÜZELLİĞİNİ ON MİSLİ ARTTIRIR.

Teninize en uygun gelecek pudranın tam rengini veren yeni bir Kolorimetrik makina icadedilmiştir.

Bu sayede şimdiye kadar görülmemiş emsalsiz bir güzellikte orijinal pudra renklerinin istihzarına imkân verilmiştir. Bunları yalnız Tokalon pudralarında bulabilirsiniz. Bu pudra rüzgârlı ve yağmurlu havalarda bile bütün gün sabit kalır. Burnun parlamasına mani olur. Hususi ve beratlı bir usul dairesinde istihzar edilmiştir. Bu yeni Tokalon pudrasının en son yeni ve *cazip renklerini* bugünden tecrübe ediniz. Daha genç ve güzel görününüz.

Yavrunuzun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

Fosfatin Necati

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kuvvetli bebek gıdasını minimiklere mutlaka yedirin.

Bahçekapı SALİH NECATİ TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Basıldığı yer: Yedigün Maatbası
Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Karikatür

Tombul Teyze — Arkasında böyle bir şey bulunması her kadının emelidir.
Kocası — Teşekkür ederim karıcığım, bana kıymet veriyorsun...
Tombul Teyze — Senden değil, astrağan kürkümden bahsediyorum kocacığım!..

T.T. POSTASI

Pendik: Gülen Başak:

S — Tombul Teyzeciğim, kabul gününüz var mı, varsa ne günleri? Sosyeteniz kalabalık mıdır?

C — Karikatürün çıktığı perşembe günleri kabul günümdür. Her hafta otuz bin kadar okuyucu ile hoş beş ederiz. Siz de buyurun!.

Samsun: Bahri Özkaya:

S — Eski şapkalarınızı eski entarilerinizi ne yapıyorsunuz?

olarak kullansınlar diye Kızılaya gönderiyorum!.

Ankara: A. A. Balcı:

S — Sıska dayıya bu kış ısınmak için kaç ton kömür verdiler?

— Bugünlerde Tombul Teyze tartılmadığından tam bir rakam